

Flygtningenævnets begrundelse og resultat

Ansøgerne, der er gift med hinanden, er etniske persere og kristne fra Teheran, Iran. Ansøgerne har som asylmotiv henvist til, at de ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive dræbt af de iranske myndigheder, fordi de har udført politisk aktivitet vendt mod regimet, og fordi de er konverteret til kristendommen. Myndighederne er på grund af fund under ransagning bekendt med deres politiske aktiviteter, og ansøgerne har som følge heraf været tilbageholdt. Den mandlige ansøger er under flere tilbageholdelser blevet udsat for flere fysiske overgreb. I [sommeren] 2011 udrejste de illegalt af Iran. Samme måned ankom de til Italien, hvor de i [sommeren] 2012 blev meddelt opholdstilladelse som konventionsflygtninge til [sommeren] 2017. [I foråret] 2014 fløj de til Danmark på grund af utilfredshed med forholdene i Italien. I de første 17 til 19 måneders ophold i Italien blev de alene anvist dårlige boligforhold i asylcentre. Derefter måtte de klare sig selv. De lejede herefter en privat bolig. De havde beskedne midler erhvervet under seks måneders virksomhedspraktik og havde endvidere skaffet penge ved at sælge smykker. De kunne derfor betale husleje på 490 euro om måneden samt andre faste udgifter i forbindelse hermed. Da de ikke havde flere penge og således måtte forudse snart at skulle bo på gaden, så de sig nødsaget til at låne penge af en tidligere arbejdskollega med henblik på at udrejse af Italien.

Flygtningenævnet lægger Udlændingestyrelsens afgørelse om, at ansøgerne er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, til grund.

Spørgsmålet er herefter, om Italien kan tjene som ansøgerens første asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3.

Flygtningenævnet antager, at ansøgerne i Italien vil være beskyttet mod refoulement, samt at det vil være muligt for ansøgerne at kunne indrejse og tage lovligt ophold i Italien, ligesom ansøgerens personlige integritet og sikkerhed må antages at være tilstrækkeligt beskyttet i Italien.

I vurderingen af om et land kan tjene som første asylland indgår et vist socialt og økonomisk element, idet ansøgerne i et vist omfang skal nyde helt basale rettigheder. Ved denne vurdering henvises blandt andet til Flygtningekonventionens kapitel II til V samt EXCOM Conclusion No. 58 – 1989, hvorefter et krav for at kunne sende asylansøgere eller flygtninge tilbage til et land, hvori de har opnået beskyttelse, er at de dér bliver ”treated in accordance with recognized basic human standards”.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har i sagen *Samsam Mohammed Hussein and others v. the Netherlands and Italy*, application no. 27725/10, i en afgørelse af 2. april 2013, i punkt 37, anført følgende generelle oplysninger om Italien:

”A person recognised as refugee under the 1951 Refugee Convention will be provided with a renewable residence permit with a validity of five years. He or she is further entitled, *inter alia*, to a travel document for aliens (*Titolo di viaggio per stranieri*), to work, to family reunion and to benefit from the general schemes for social assistance, health care, social housing and education under Italian domestic law.

Flygtningenævnet har i en række sager fundet, at Italien kan fungere som første asylland, og nævnet finder heller ikke efter de seneste baggrundsoplysninger om flygtninges forhold i Italien, at der er grundlag for at antage, at de generelle socioøkonomiske vilkår er på et så uacceptabelt niveau, at Italien ikke kan tjene som første asylland. Flygtningenævnet finder endvidere ikke, at der i sagen er konkrete oplysninger om de pågældende ansøgere og de forhold, de hidtil har haft i Italien, at der er

grundlag for at fastslå, at Italien ikke for disse ansøgere kan tjene som første asylland. Flygtningenævnet lægger herved blandt andet vægt på, at ansøgerne er sunde og raske og i de første 17 til 19 måneders ophold i Italien er blevet hjulpet med bolig i asylcentre, samt at de italienske myndigheder har været dem behjælpelige med at få sprogundervisning og lønnet virksomhedspraktik. Endvidere henvises til, at ansøgerne herefter selv har kunnet leje en lejlighed, hvor de har boet i omkring et års tid, samt at de på intet tidspunkt har boet på gaden.

Flygtningenævnet bemærker tillige, at det anførte i Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelse i sagen Tarakhel v. Switzerland, application no. 29217/12, der til forskel fra denne sag, vedrører en Dublin-ansøgning fra en familie med seks mindreårige børn, ikke kan føre til et andet resultat. Flygtningenævnet bemærker herved blandt andet, at Menneskerettighedsdomstolen i dommen understreger, at den øjeblikkelige situation i Italien ikke kan sammenlignes med forholdene i Grækenland, da domstolen traf afgørelse i sagen M.S.S. v. Belgium and Greece den 21. januar 2011.

Flygtningenævnet finder herefter, at Italien kan anvendes som ansøgernes første asylland, og nævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.